

وقتی خود را درست ارزیابی کنیم می‌بینیم جای هیچ خودپسندی نمی‌ماند.

شماره پرسش: ۱۰۴۷۲

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۳/۸/۱۵ ۰۶:۰۰:۰۰

متن پرسش

با عرض سلام خدمت استاد گرامی: چه طور میتونم به صورت حقیقی خودپسندی رو از خودم دور کنم؟ جوانی هستم که سرآمد بودن من (از لحاظ علمی و فرهنگی) در محیط هرچند کوچکم، باعث کوفته بینی و خودپسندی من شده. اینکه به صورت تئوری چیزهایی را بدانم تا بحال زیاد دردی از من دوا نکرده، حتی من از دید مردم اطرافم، فردی بدون غرور هستم حال آنکه خود از درونم باخبرم. این تواضع، حقیقتی در درونم نیست که باعث آرامشم شود بلکه ژنتیکی و شاید به دلایل دیگر بوده است. آن برهانی که همواره باید جلو چشم یک متواضع حقیقی باشد، چیست؟ دنبال سرنخ هستم نه دنبال رعایت نکاتی مثل «خود را به تواضع بزن تا متواضع بشوی». شاید مشکلم در مقابل چشمان شما کوچک باشد اما این مشکل به ظاهر کوچک، در ظرف کوچک درونم بزرگ می‌نماید. ممنون از همه زحماتتون خدانگهدار

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در سخن بزرگان هم داریم آخرین چیزی که از قلب صدیقین می‌رود حُب ریاست است با این‌همه راه‌کار آن مشخص است، زیرا حضرت حق می‌فرماید: «إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَنْفَاكُمُ» گرامی‌ترین شما نزد خدا متقی‌ترین شما است و تقوا هم یعنی خود را ندیدن و خدا را دیدن و به راحتی برای رجوع به خدا از خودگذشتن. حالا در این رابطه وقتی خود را ارزیابی کنیم می‌بینیم جای هیچ خودپسندی نمی‌ماند. موفق باشید